

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti OKinvest, s. r. o., Mlynarovičova 7, Bratislava, zastúpenej JUDr. Dušanom Ivaničom, LL.M., konateľom a advokátom Advokátskej kancelárie Ivanič & Partners, s. r. o., Dunajská 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob/238/2012 zo 17. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 8 Cb/56/2012 z 3. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti OKinvest, s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti OKinvest, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Cob/238/2012 zo 17. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Cb/56/2012 z 3. septembra 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka podala na okresnom súde 16. mája 2012 žalobu o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti Senická mliekareň a. s., Senica (bod 3 programu), ktoré schválilo „*vkład podniku žalovaného ako nepeňažný vkład*“ do inej akciovej spoločnosti a zároveň schválilo návrh zmluvy o prevode žalovanej spoločnosti (ktorej minoritným akcionárom bola sťažovateľka) do tejto inej spoločnosti. Okresný súd rozsudkom č. k. 8 Cb/56/2012-75 z 3. septembra 2012 žalobu zamietol. Krajský súd o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 21 Cob/238/2012 zo 17. septembra 2013 rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „*prvostupňový ani odvolací súd sa drvivou väčšinou ňou uvádzaných argumentov v konaní... vôbec nezaoberali a ani neposúdili... zo strany odvolacieho aj prvostupňového súdu došlo k nesprávnemu posúdeniu veci, čo malo za následok porušenie práv sťažovateľa... V dôsledku postupov a rozhodnutí*

odvolacieho súdu aj prvostupňového súdu sa odňala účastníkovi konania možnosť konať pred súdom...“.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že podala *«dovolanie v zmysle ust. § 236 a nasl. OSP voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dňa 06. 11. 2013. Dovolacím súdom nebolo ku dňu podaniu tejto sťažnosti o prípustnosti dovolania rozhodnuté. Nakoľko však ide o mimoriadny opravný prostriedok, o ktorého prípustnosti rozhoduje len dovolací súd, sťažovateľ ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti nemôže predvídať, či dovolací súd rozhodne, že dovolanie sťažovateľa je prípustné a bude o jeho dovolaní ďalej konať alebo či rozhodne, že dovolanie prípustné nie je. „Na posúdenie prípustnosti dovolania aj z aspektov § 237 písm. f) O. s. p. je zásadne príslušný dovolací súd“ (viď IV. ÚS 238/07). Sťažovateľ preto z opatrnosti podáva aj túto ústavnú sťažnosť, a to vzhľadom na plynutie procesných lehôt, ktorých márnym uplynutím by v prípade nepodania tejto ústavnej sťažnosti došlo k zmareniu práv sťažovateľa (v prípade, že bude rozhodnuté o neprípustnosti podaného dovolania).».*

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv namietanými rozsudkami označených súdov (bod 1), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, zrušil tieto rozsudky a okresnému súdu prikázal vo veci znovu konať a rozhodnúť. Súčasne žiadala priznať finančné zadosťučinenie *„vo výške 275,94 Eur“* a náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

8. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu v jeho právnej veci najmä z hľadiska rešpektovania jej práva na súdnu právnu ochranu (resp. práva na spravodlivý proces) (body 1 a 5), v dôsledku porušenia ktorých sa domáhal ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj

podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zrušenia ním označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov (bod 4).

10. Ak sa za tejto situácie domáhala svojho práva jednak na najvyššom súde (bod 4) a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

11. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolania či dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2014